

MUUMIOMUMMOT[®]

SE ON
HENGEN MENOA

MUUMIOMUMMOT
Se on hengen menoa

**"Matka on tärkeämpi kuin
päämäärä"**

**Muumioiden matkassa,
liftaten liikenteessä...**

**Huumorilla höystettyä
elämää ja kuolemaa.**

Kaikki tässä kirjassa olevat kuvat ovat tekoälyn avulla luotuja.

Kirjailijat Mäkinen Marja & Puustinen Henna

MUUMIOMUMMOT

Se on hengen menoa

® MUUMIOMUMMOT 2026
Mäkinen Marja ja Puustinen Henna

Kuvitus tekoälyn avulla luotuna Mäkinen Marja
Taitto Mäkinen Marja

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-2945-1

SISÄLLYSLUETTELO

Hautausmaan kahvit.....	7
Yksi siideri menee aina läpi.....	8
Heräämisiä.....	10
Hautausmaan nälkäiset.....	15
Liftaten elämyksiin.....	21
Valamon visiitti.....	25
Sotehommia ja aluevaihtoja.....	33
Muumiomummot Kolilla.....	37
Hyvät kaffet ja välitilan haasteet.....	43
Ruunaan koskikierros ja paluu.....	47

Moottoritien kuumat enkelimotoristit.....	51
Avovankilan kirurgin terapiahetki.....	57
Linnasta linnaan.....	63
Linnanneito ja narsismin jäänteet.....	70
Oopperajuhlien draamaa.....	74
Suuntaa hakemassa.....	77
Rutosti asiaa.....	79
Torin reunalta maisematasanteelle.....	82
Hengen ahdistus.....	86
Aulangon aaveet ja yövartio.....	91
Sielujen yhteys ja kotoutuminen.....	94

Hautausmaan kahvit

Muumiomummot eivät ole aina olleet muumioita. He olivat kerran sote-ammattilaisia, jotka poistivat hammaskiveä, menen tullen ja laittoivat kanyylin yhdellä kädellä ja lukivat potilasta toisella silmäkulmalla. He olivat nähneet järjestelmien tulevan ja menevän, mutta potilaiden pysyvän. Aina vaan potilaat pysyivät, järjestelmät lisääntyivät.

Nyt he olivat muumioita, ei kuolleita vaan säilöttyjä. Kokemuksiin käärittyjä, ohjeisiin palsamoituja. Välitilassa. Osa herkimmistä ihmisistä näki heidät, mutta kiireiset ja itsekkäät sielut eivät heitä nähneet. He istuivat hautausmaan penkillä termospullojen kanssa. Kahvi oli laihaa, mutta totuttua – aivan kuten aikoinaan rikotut lupauksetkin.

- Muistatko kun ennen sairaanhoito tarkoitti hoitoa eikä palvelupolkua? entinen sairaanhoitaja Lilja, nykyinen muumiomummo, totesi kaverilleen kahvia siemaillen.

- Muistan, vastasi entinen suuhygienisti Ruusu, nykyinen muumiomummo. Ja muistan, kun reikä paikattiin eikä asiakkuutta.

He pitivät hautausmaista, siellä kaikki oli rehellistä. Jokaisella oli oma paikkansa, eikä kukaan vaatinut monialaista arviota ennen hiljaisuutta.

Iltapäivisin he kävivät pubissa, ei sillä, että he olisivat paljoa juoneet, vaan siksi, että siellä puhuttiin suoremmin kuin missään hyvinvointialueen palaverissa tai strategiassa. Pubissa tiesi heti kuka kärsi, kuka valehteli ja kuka oli luvannut liikaa. Toisinaan he kävivät kummittelemassa paikallisessa terveyskeskuksessa. Heidän lempipaikkansa oli osaston käytävällä, jossa seinällä roikkui juliste ”Asiakas keskiössä” ja kellarissa, jossa tapasi edesmenneitä työkavereita.

- Kummallista, Ruusu totesi, ettei asiakas ole koskaan paikalla, kun hän on keskiössä.
- Asiakkuus on nykyään luvanvaraista, selvitti Lilja sekoittaen hammastikulla kahviaan. He eivät pelänneet tulevaisuutta, he olivat nähneet sen luonnoksen. Ja juuri siksi he istuivat ja joivat kahvia ja katsoivat kohti horisonttia, kirkkomaata.
- On niin laimeaa, että lähdetäänkö tänään Serkkukseen, kysyi Ruusu. Serkkus toimi kylän ainoana ravintolapalveluita tarjoavana pubina. Ei tasokas, mutta tarpeellinen.

Yksi siideri menee aina läpi

Muumiomummot leijuivat hiljaista toukokuista katua lähipubiin. Paaritiskillä tarjoilija keskittyi lehteen ja huoneen nurkassa levyautomaatin vieressä vakioasiakas ryysti lasista oluttaan. Levyautomaatti soitti Lulua. Automaatti hiljeni kesken soiton, reagoi muumiomummoihin.

- Taas tuo kone reistailee. Paska rakkine. Rane, potkase sitä laitetta hiukkasen vasempaan laitaan, ohjasi baarimikko tiskin takaa vaivautumatta itse tekemään mitään.

- Ai mihin mää pothkasen, tyhjääkö? kysyi Raneksi kutsuttu vakioasiakas sopertaen puolentoista promillen vakiotilassaan.

- Levyautomaattia Rane, potkase alareunaan! Yritä edes, saamari!

Rane nousi ylös sohvalta, jonka päällyste oli hioutunut vuosien aikana värittömäksi. Horjuen Rane käveli levyautomaatin viereen ja samassa muumiomummot astuivat ovesta sisään. Ranen katse seurasi muumiomummoja ja pysähtyi tiskille.

- Tää oli kyl päivän viimeene olut. Nyt mää nään jo mummoja liihnoissaan...

- Mitä sää Rane horiset...potkase nyt sitä rakkinetta ja äkkiä.

Haluun kuulla Tuulaa enkä sua, kärsimätön baarimikko ohjeisti. Rane keskittyi horjuen potkuun ja melkein osuikin. Muumiomummot asettuivat tiskille ja tilasivat kuivat omenasiiderit, märkä ei pysy sisällä. Puolihuolimaton baarimikko kaatoi kuivat omenasiiderit kahdelle lasiin.

- Jäillä? kysyi baarimikko katsomatta sen tarkemmin, joitain hihhuleita vissiin, ajatteli mies ja mietti jalkapalloliigan tuloksia ja pitkävetoa.

- Juu, saa laittaa, vastasi Lilja iloisesti hymyillen.

Baarimikko painoi kassaan summan ja odotti käteistä. Lilja ojensi terveyskeskuksen käytävältä löytyneen rypistyneen 20 euron setelin. Baarimikko antoi hilut palautuksena ja jatkoi lukemista, todeten väliin, että huomista ei sitten enää käy käteinen maksuvälineenä. Levyautomaatti soitti taas kovaäänisesti

"Kalpeaa sairaanhoitajaa..." ja Rane päätti poistua miestenhuoneeseen pesemään kasvojaan.

Mummot kippistelivät. Siideri valui käärinliinoista lattialle. Rane palasi parahiksi. Astui lätäkköön ja samalla kenkä takertui käärinliinaan ja mies mätkähti märälle lattialle katsoen muumiomummoja kauhuissaan.

- Elä välitä, ollaan vaan semmoista sidosryhmää... totesi Ruusu ja kelasi harsojaan kasaan. Väänsi ja rutisti pois omenasiiderit liinoistaan.

- Voinko jotenkin auttaa, avulias Lilja kysyi tarjoten serviettiä kaatuneelle kuivausavuksi.

Ei aikaakaan, kun baarin ovi kolahti eikä Ranea enää näkynyt. Terveyskeskuksessa ovi kävi ja Rane ilmoittautui päivystyksessä katkolle selkeänä ajatuksena, että nyt riitti. Pitää priorisoida.

Heräämisiä

Muumiomummot oikoivat jäseniään kasaan ja katselivat hämärässä ihmeissään ympärilleen. Eilinen palasi hatarina kuvina mieleen ja suussa maistui kirkkomaan pöly sekä kissanpissa.

- Missä me ollaan? Ja miksi mun polvi naksuu näin karmeasti, kysyi Ruusu samalla hieroen polvilumpioitaan.

- Kryptassa...haistan nimittäin kalkin, historiaa ja huonoja päätöksiä. Tää on sun syy...vastasi krapulainen Lilja keräten itseään ja puistellen pölyjä liinoistaan.

- Miten niin on? vastasi Ruusu, mutta puhe keskeytyi.

Mummot huomasivat kryptan oven avautuvan naristen. Paikalle saapui yllättynyt kanttori.

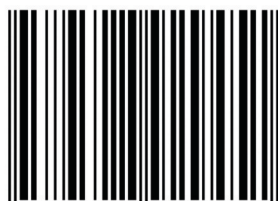
- Oho! Herranpieksut sentään! Hyvää huomenta ... tai mikä aika nyt onkaan...Pyydän, alkää koskeko mihinkään. Tai toisiinne.

- Myöhäistä. Me herättiin jo toisiimme pettyneinä, Lilja

Muumiomummot Lilja ja Ruusu ovat välitilaan juuttuneita entisiä sotealan ammattilaisia, jotka asustelevat hautausmaalla ja tarkkailevat maailman menoa. Kirjassa eletään aikaa jälkeen 2,5 maailmansodan, joka on tuonut mukanaan monenlaisia muutoksia.

Aikaa tappaakseen mummot päättävät lähteä rengasmatkalle Itä-Suomeen, koska heidän tekee niin valtavasti mieli karjalanpiirakoita. Reissuun lähdetään liftaten ja mitä kaikkea sitten tapahtuukaan...

Tämä on Muumiomummojen toinen kirja ja jatkaa samaa genreä kuin ensimmäinen. Kirja on sekoitus komediaa, tragediaa, sci-fiä ja kokemuksellista faktaa.

9 789528 929451